

יוכבד דוידוביץ' ז"ל

1931 - 2011

אצלנו | עלון קיבוץ מצר, מאי 2011

תודה לחיים

תודה לחיים, שלי נתנו כה הרבה
נתנו לי שתי עיניים שכאשר אני פותחת אותם
אני מבדילה בצורה מושלמת בין לבן לשחור
ובשמים הגבוהים, המלאים בכוכבים
ובתוך ההמון, בגבר אותו אני אוהבת

תודה לחיים, שלי נתנו כה הרבה
לי נתנו את השמיעה, אשר בכל רוחבה
קולטת לילה ויום, צרצרים וכנריות
הלמות פטישים, טורבינות,
נביחות וממטרים של גשם
וקולו הכה עדין של אהובי הטוב.

תודה לחיים, שלי נתנו כה הרבה
נתנו לי את הצליל ואת האלף-בית
ועמן את המילים אותן אני חושבת ומדקלמת
"אמא", "חבר", "אח" ואור אשר מאיר
את שביל הנשמה של זה שאני אוהבת

תודה לחיים, שלי נתנו כה הרבה
לי נתנו את הצעידה של רגליי העייפות
עמן הלכתי ערים ושלוליות
חופים ומדבריות, הרים וערבות
ואת ביתך, הרחוב שלך והחצר שלך

תודה לחיים, שלי נתנו כה הרבה
נתנו לי את הלב שמתנועע במסגרתו
כאשר אני רואה את הפרי של המוח האנושי
כאשר אני רואה שהטוב רחוק מאוד מהרע
כאשר אני רואה את העומק של עיניך הבהירות

תודה לחיים, שלי נתנו כה הרבה
נתנו לי את הצחוק, ואת הבכי
כך אני מבדילה בין אושר לצער
שני החומרים שמרכיבים את השיר שלי
ואת השיר שלכם, שהוא כמו שלי

והשיר של כולם שהוא שלי
תודה על החיים שלי נתנו כה הרבה

אבלים על מותה של חברתנו

יוכבד דוידוביץ' ז"ל

ומחבקים את המשפחה

בית מצר

אמא,

וואו, מי האמין שנגיע כל כך מהר למעמד הזה? מי בכלל תכנן את כל זה? שאני אשב ואכתוב זיכרונות עלייך? תמיד אומרים שהרגע הזה יגיע, אבל למה דוקא עכשיו? בלי שום הכנה מראש?

דניאל הציע שנכתוב עלייך זיכרונות. אני לא אפילו יודעת מאיפה להתחיל ומתי לסיים.

דניאל הזכיר, למשל, שלפני כל טיפול רפואי שלו הייתי קמה מוקדם בבוקר לחמם לו כוס חלב, ומי כמונו יודע עכשיו במה זה היה כרוך, ללא כל האמצעים שיש לנו היום, תמיד דואגת לכולם, לפנייך! או את עוגת התפוחים המפורסמת שלך שתמיד היית מכינה לכולנו – תמיד.

יונתן הזכיר את הפעם בבית התינוקות, איך אחרי ביקור שלך אצלו יצאת החוצה ושמעת בכי, ישר זיהית שזה הבכי שלו, חזרת אליו וראית שהוא שפך על עצמו מים חמים, איך דאגת...

ומה אני זוכרת?

וואו - שוב קשה לי אפילו לבטא את המילה הזאת "זיכרונות".

אני עדיין חושבת על השיחה האחרונה שלנו ב - 5 וחצי בבוקר. איך היו לך הכוחות להתקשר אליי, איך ביקשת עזרה ואני הרגשתי כל כך אבודה, אני מרגישה עכשיו כל-כך חסרת אונים ואשמה ושואלת כל הזמן איך? ואולי? ולמה?

אז אמא, זיכרונות בשבילי יש המון בתור בת זקונים אהובה מאוד, אבל כרגע פשוט קשה לי להתמודד עם המילה הזאת, ואני לא יודעת אם לבחור בערב האחרון שלנו איתך בבית החולים כשסיפרת לנו שישנת כל כך חזק וכשהתעוררת היית בטוחה שהחדר הפוך, או כששאלת אותי בבית החולים, "נו כבר הספקת לפרוק את כל הארגזים ולסדר את הבית החדש"? ואני אמרתי לך: "תנוחי עכשיו, כשתחזרי תראי הכל".

או ביחסים המופלאים ומעוררי הקנאה שהיו לך עם אבא, הדאגה האינסופית לו ולכולנו, הילדים, הכלות והנכדים.

ואם צריך לבחור עכשיו דבר עיקרי אחד, אז יהיו אלו השיחות שלי איתך, החברה הכי טובה שלי, ידעתי שאני יכולה להתקשר אלייך בכל שעה, ואת תהיי תמיד זמינה בשבילי ובשביל השגעונות שלי.

מי עכשיו תיתן לי עצה ותפתור לי כל בעיה?

אמא, נבטיח לך במעמד זה שנמשיך ונשמור על דרך החיים שלימדת אתנו כל-כך טוב ונעביר אותה הלאה לדורות הבאים.

את לא יודעת עד כמה אנחנו כבר מתגעגעים ולא מאמינים שאת איננה.

תהיי שקטה ובטוחה שנשמור על אבא.

אוהבים אותך מאד וגאים מאד להיות הילדים שלך.

יונתן, דניאל ולליב.

מתוך עבודת "שורשים" של רימון דוידוביץ

סבתי יוכבד דוידוביץ, לשעבר גרינשטין, אמא של אבי, נולדה ב – 30/12/1931 , בבואנוס-איירס, ארגנטינה, להוריה שבתאי וגולדה גירנשטיין. יוכבד הייתה האחות הקטנה במשפחה, כאשר דבורה היא הבוגרת, אחריה קלרה, ואחריה רייזל ואז סבתא.

ילדות

אחיותיה של סבתא יוכבד גידלו אותה, כי פער הגילים בין האחיות היה גדול. סבתא למדה בבית ספר ממלכתי, לא יהודי, שבו נהגו ללבוש חלוקים לבנים כתלבושת אחידה. כאשר היה יורד גשם בארגנטינה, הרחובות היו מוצפים, ואבא שלה היה לוקח אותה על הידיים ורק הוא היה נרטב.

אחר הצהריים הייתה סבתא הולכת לבית ספר בו לימדו אידיש, עברית ועוד מקצועות הקשורים ליהדות. רוב חבריה של סבתא היו יהודים, פרט לאחת שהייתה שכנה שלה והייתה נוצרייה.

סבתי זוכרת, כאשר עוד לא ידעה ספרדית, הייתה יוצאת לרחוב וכשהייתה מדברת אף אחד לא הבין אותה, כולם היו צוחקים עליה, והיא הייתה בוכה.

נעורים

בנעוריה למדה סבתא בבית ספר ממשלתי ואחר כך בבית ספר למורים עבריים. בגיל שלוש עשרה הצטרפה סבתי לתנועת הנוער "השומר הצעיר" בקן הקרוב לבית, ושם התנהלו כל החיים החברתיים שלה. שם גם הכירה את סבי, זיגי, שהיה מזכיר התנועה.

לפני עלייתה ארצה, למדה סבתי על ארץ ישראל. היא גם לימדה עברית בשיעורים פרטיים כדי להרוויח קצת כסף.

העלייה לארץ ישראל

אמא של סבתא התנגדה לעלייתה ארצה, מחשש שתאבד אותה.

לאחר העלייה לארץ ישראל הגיעה סבתא למצר למספר ימים ואחר כך עברה למעפיל כדי ללמוד על החיים בקיבוץ (חקלאות, טבע ועוד). אחר כך עברה ליקום ורק אחרי שבעה חודשים חזרה למצר.

כאשר הגיעה סבתא לקיבוץ היא עבדה במטבח, אחר כך במחסן הבגדים, ולאחר עשר שנים במרפאה היא עברה לעבוד בפעוטון. בשנת 1964 היא למדה הוראה ועבדה כמורה לכיתות יסוד ואחר כך בחטיבת הביניים במבואות עירון. כמו כן לימדה סבתי באולפן לעולים מברית המועצות, ולבסוף יצאה לקורס ניהול ארכיונים ועבדה בארכיון מורשת השואה בגבעת חביבה.

סבתא וזיגי נישאו ב - 1956.

יונתן, אבי, נולד ב-1956, ב-1961 נולד דניאל ולליב- בשנת 1975.

יוכבד ,

אמא של לליב וגם קצת של כולנו

עם האהבה והדאגה והמסירות
בלילות היית באה לבית הילדים
לכסות את לליב ואז עוברת בין שאר הילדים
עושה מהשמיכה מעטפה ומהדקת היטב מכל הצדדים
ונותנת נשיקה חמה על המצח במקום בול
ושולחת אותנו לשנת לילה מתוקה במקום מבטחים

היום אנחנו כולנו כאן סביבך
מחבקים ואוהבים את לליב
שולחים אותך למנוחת עולמים
בנשיקה חמה במקום בול
ומקווים שהגעת למקום של שקט ושלווה

אוהבים מאוד

ילדי נרקיס

על יוכבד

היד מסרבת לחבר משפטים ולהפוך אותם להספד, זה לא נתפש...ועל כן, מה אכתוב היום?!

הבזקים, זיכרונות, קטעים מהחיים המשותפים – כמעט 60 שנה.

הכרתי אותה כאן במצר. מיד הרשימה אותי האישיות השקולה והבוגרת, והיא בסך הכול כבת עשרים. האחריות, המסירות והיסודיות שבה, אפילו בשפת הגוף, בלטו בכל עבודה או תפקיד שנטלה על עצמה.

בעבודתה בכיתת "זמיר" הצטיינה כמורה ומחנכת (הייתה יכולה להשתייך לקבוצת "מורים ללא גבולות"!). אפשר היה למצוא אותה בכיתה בשעות הקטנות של הלילה (לעתים על ידי שומרת הלילה) שקועה בהכנות ליום המחרת. מכינה מדבקות עם שמות של ציפורים ופרחים. בעברית מנוקדת, כמובן. גוזרת בריסטולים להכנת אלבום ליום האם..שמורים אצלי כמה מהם, ופשוט תענוג שוב להרגיש כמה הקפידה על כל פרט ופרט, החל מכתובת התאריך העברי, תוספת של שיר ועד השרוך הסוגר את האלבום! גם בכתב ידה העגול – בו כל אות היא במקומה, נקייה וברורה – ניתן לדעת מי היא יוכבד (גם בלי להתמצא בגרפולוגיה).

מחוץ ללמידה הנחילה ערכים רבים, שעד היום זכורים לי: החולצה הלבנה בכל חג ובכל יום שישי, פרח אחד או שישה פרחים שכל ילד מביא הביתה ביום השואה לזכר שישה המיליונים שהושמדו. ליוותה את "הזמירים" עד סיום הלימודים בכיתה ו' עם ההצגה "מסע לעולם הפלאים".

היו תקופות שמסיבות בריאותיות צריך היה להחליף אותי בעבודה במרפאה. בימים ההם קופת חולים לא הקפידה על תואר או ניסיון, העיקר למלא את הצרכים של האוכלוסייה. וכך לימדתי חברות, כדינה, יוכבד, תמר (הכול בצורה של "מתכונים") מתי ואיך לפעול. אימונים מעשיים לא יכולתי הרבה לעשות להן, חוץ מאימוני זריקות על כריות, רחצת חולות או סידור מיטה, שברור שגם כאן יוכבד הצטיינה, וקיפול הסדין בזווית של 45 מעלות, לא 44 ולא 46!... היו זמנים..אני יודעת שעד היום נשמרות מחברות אלה.

ין בי מילים לשבח את המסירות בעבודה, האחריות והנתינה ללא גבולות. אינני זוכרת אם אי פעם הבעתי בפניה את תודתי, ועל כן אעשה את זאת כעת, ביום עצוב כל כך, בימים עצובים כאלה...

ללא ספק יוכבד הייתה דמות מיוחדת, ציורית, ססגונית בנוף הקיבוץ. אי אפשר לטעות: זאת היא ההולכת עם העגלה האפורה, מסתובבת בשעות מאוחרות בדרכים, על מנת לסיים סידורים; שוטפת את המרפסת

ב-12 בלילה, יוצאת החוצה ומנערת את המטלית, לבושה תמיד בסינר. על הנסיעות של זיגי לחו"ל ידעתי על פי המזוודה שהייתה "מתאווררת" בחוץ. בנסיעות אף פעם לא הניחה את התיק על הרצפה, רק עליה, שהרי סדר וניקיון היו בנפשה. למרות החולי שפקד אותה, שנים רבות לחמה ללא כניעה.

אינני שוכחת איך הייתה מתענגת על דיבור באידיש או על עצם שמיעת השפה הזו. חוכמות, בדיחות ואמירות שרק באידיש אפשר למצוא, גרמו לה לצחוק רם ולהנאה רבה.

שליטתה בשפה העברית הייתה תמיד לעזר, במיוחד בשנים הראשונות. לפני כל חג פסח הייתי ניגשת אליה לבדוק את הפסוק שהייתי אמורה להקריא בליל הסדר. היא הייתה מסבירה לי ומתקנת, על מנת לא לעשות "בושות". ובשנים האחרונות, כאשר הספרדית התחילה "לברוח ממני", הספיק טלפון אחד והעזרה מיד הגיעה.

ובסוף – המשפחה, הדבר הכי חשוב...זיגי, יונתן, דניאל ובסוף נוספה למשפחה הבת. רק הודות לרצונה האיתן, בכמיהה ענקית, נולדה לליב. עם השנים נולדו ארבעה נכדים. אינני מכירה את שמותיהם (רק מוכר לי השם שיוכבד תכננה בהריונה עם דניאל במידה שהייתה נולדת בת, "אורלי", שהיא נידבה לי אותו)..בשנים שהמצב הבריאותי לא היטיב עמה (בלשון המעטה), גייסה את כל כוחה לדאוג לכל אחד ואחד, וללא ספק תכונות רבות שלה עברו לכל אחד: זיגי במסירותו ודאגתו ל"מצרפלס", יונתן בהקמתה של "פינת גדי", דניאל חרוץ ופעלתן ששמר על קשר משפחתי לאורך כל השנים האלה, ואחרונה אחרונה חביבה – לליב "המזיניקית" שתמיד מוכנה, ללא היסוס, להתנדב ולתרום לחברה.

יוכבד, זאת משפחתך היקרה לך ולכל חברי מצר!

הרבה זיכרונות, טריוויאליים לכאורה, נשמרים לתמיד...

אמא

קשה להאמין אבל 33 ימים עברו מאז שעזבת אותנו .

המון זכרונות וחוויות העברנו בינינו בזמן הזה, אבל תמיד הרגשנו שאת עוד בינינו .

כמו שאת יודעת נאומים ודיבורים במשפחה זה לא החלק החזק , את לימדת אותנו שמעשים קודם ודיבורים אחר – כך .

כששאלתי את אבא אם הוא רוצה להגיד לך משהו באזכרה הוא אמר לי: "לא , אני מדבר איתה כל יום" .

אז אמא , את בטח יודעת שבדיוק חודש אחרי שעזבת אותנו , חגגנו לרימון נכדך בר-מצווה , אני יודע כמה חכיית לארוע הזה ולא זכית להיות בו , אבל רצייתי לספר לך שרימון עלה לתורה בהצלחה ואפילו יונתן ואבא עלו לדוכן עם טלית , אבל את בטח יודעת את זה מאבא .

אמא , רצייתי להבטיח לך שאנחנו, ילדייך ונכדייך, נשמור על הדרך החינוכית והמשפחתית שהעברת לנו .

אוהבים אותך ,

ילדייך ונכדייך

Dear Ima

I am so sad that you had to go to the other world.

I wanted to see you more and talk to you more. I wanted to feel your warmness and kindness more. I wanted to learn Daniel's favorite meal. I wanted to hear about you and your family more. I miss you so much.

I really love you and your family.

I wanted to tell you how much I appreciate you because you created a wonderful child, Daniel. He is an angel. His love is so pure and honest. I truly love him and I appreciate him every day. I love that he loves you and your family so much. You really created an amazing child and I am so happy that Daniel is my husband. Also I am so happy that I am part of your family. I promise you that I will love Daniel forever. We will make the happiest family together. Thank you very much for raise him so great.

When I met you and your family, I felt home and family right a way. Your kindness and warms really touch my heart. I cannot tell you enough how much I love you and your family.

I miss you,

And I love you.

You are always in my heart.

Naoko

יוכבד ,

עבר חודש, ואני עדיין מחכה כל יום חמישי לטלפון ממך .

היית מתקשרת לברר מה קורה למחרת , יום שישי . כל חמישי , גם אם דיברנו יום קודם .

השיחה תמיד הייתה מתחילה בשאלה "מה עם הילדים שקד, גפן ורימון?" ואז ב"מה עם הבן שלי ? ומה אני צריכה להכין ומה להביא?"

גם לפני הסדר חिकיתי לשיחה, אבל הטלפון לא צלצל .

רציתי לספר לך שביום חמישי, לפני שלושה ימים , רימון עלה לתורה , ואני יודעת כמה רצית להיות נוכחת באירוע . היה מאוד מרשים ומרגש, ואת היית כל-כך חסרה.

את יודעת שמילים הם לא הצד החזק שלי, זה תמיד היה החלק שלך.

ולכן אסיים פה ואומר רק שאת כל-כך חסרה לכולנו.

אדוה

יוכבד ,

כבר מיום שלישי ב – 7:00 בבוקר , אני מתגעגעת אלייך .

שנים רבות הכרנו , חלקנו אירועים משותפים , ילדים החיים יחדיו , נכדים שגדלו כולם , ומעל הכול – היית חברה נאמנה . תמיד זכרת תאריכים ומאורעות , תמיד זכרת להרים טלפון ולשאול לשלומות .

נעים היה לבוא לביתך המשותף עם זיגי , הרגשנו בו בבית .

את חסרה לנו היום ותהיי חסרה תמיד .

זוכרת אותך רק לטובה .

תמר נתיב

יוכבד,

את חסרה לי מאוד. אי אפשר למלא את החלל שהשארתי. כל כך הרבה שנים גרנו בשכנות ובידידות שלא תמיד התבטאה במילים. לא העלינו את הרגשות במילים, ואני מצטערת על כך.

עכשיו אני מגלגלת לאחור את לוח הזיכרונות, ואני מגיעה לתחילת שנות השישים כשגרנו דלת מול דלת. כבר נולדו בנינו הבכורים וטיפלנו בהם וגידלנו אותם יחד.

בנקודה מסוימת בזמן הזה הייתי לבד בחדר ובמצוקה קשה ומיוחדת. מזלי שיחק לי כי באת מיד לעזרתי ביעילות ובמהירות. יותר מחמישים שנה עברו מאז, ואני לא יודעת אם העלינו את הזיכרון הזה שהיה קשה וכואב עבורי, זיכרון פרטי.

כעבור שנים צעדו ילדינו בדרכים מקבילות וקרובות, וגם זה קרב אותנו לאורך הזמן.

תמיד התעניינו הדדית. שיתפת אותי בחרדות שהציפו אותך כשהנכד שלך התגייס לצבא והיה רחוק מהבית. ואת עקבת אחרי הנכדות שלי, ותמיד הייתה לך איזו מילה חביבה ומיוחדת לאמר עליהן, לרוב בשפת האידיש.

כן, גם ידיעת האידיש קרבה אותנו, למרות שאני לא הייתי מומחית גדולה כמוך. זכור לי, שיותר מפעם צלצלתי אלייך כדי להמליץ לך על תכנית ששידרו באידיש.

שיתפת אותי בהיסוסים שהיו לך לקראת הנסיעה לברלין, שהוזמנתם אליה, ובדיעבד, לא הצטערת שביקרת שם, למרות העומס הרגשי שהמקום הזה גורם לנו.

הספקת גם לבקר את משפחתך בארגנטינה למרות הקושי הגופני שהדבר היווה עבורך.

נסעת לארצות הברית, לאירוע חגיגי, ואני זוכרת אותך מראה לנו את התמונות של המשפחה, היית גאה ומאושרת. ציפית לפגוש את נכדתך הרחוקה, והיה סוג של נחמה כשזכית לביקורה למרות מחלתך. זכורים לי התיאורים שלך עליה, במילים של הערכה ואהבה גדולה.

יוכבד, את זיגי בניתם משפחה אוהבת ומחבקת, ואני יודעת שהם ימשיכו לתמוך ולעודד אחד את השני, מונחים בדוגמא שהיית עבורם, ובזכרוןך.

נוחי בשלום,

אילנה הלמן

לזכרה של יוכבד .

חסר סבלנות ,
נעורים התפרצו לכל עבר
מבושמי אהבה ומכושפי רעיון
והלבבות נסקו לשמים .
דרך אדמת טרשים מיוסרת
החל המסע אל האופק הקסום.
מסביב הנוף החליף פנים
תחת טרשים אדמה חרושה
תחת אפור דומם מסלע
ירוק צעיר של נביטה.
תחת דממה ערב רב של מילים
קולות ברמה , אמירות מלטפות
פטפוטי פעוטים ושירי ערש
גלגול חדש של צהלת נעורים
ובאחת כאב צורב על אובדן ראשון ,
בכי נצור שעוד לא ידע לפרוץ
ושמחה שנעתקה באבה .
אך המסע לא פסק ,
ההליכה הניעה את השנים
הלכו בצוותא וצעדו יחידים
סתיו רדף חורף ואביב את הקיץ
ואושר למד לבוא לאחר צער .
היום שיבה וקמטים מרגישים כבר בבית
העתיד כבר נרגע וממתין למחר
ופתאום האופק כבר כאן
ומוחזק בידינו מופתע
כי על פנינו חיוכי השלמה .

ד"ר פרץ רזניצקי

01.05.11

לדודה שלי , יוכבד , שכל-כך אהבה את שפת היידיש .

חיה .

דער אלף-בית – מארק ווארשאווסקי

אויפן פריפעטשיק ברענט א פייערל
און אין שטוב איז הייס ,
און דער רבי לערנט קליינע קינדערלעך
דעם אלף-בית .

זעט זשע , קינדערלעך , געדענקט זשע טייערע ,
וואס איר לערנט דא :
זאגט זשע נאך א מאל און טאקע נאך א מאל :
קמץ אלף – א !

לערנט , קינדער , מיט גרויס חשק ,
אזוי זאג איך אייך אן ,
ווער ס'וועט גיכער פון אייך קענען עברי ,
דער באקומט א פאן .

זעט זשע , קינדערלעך

לערנט , קינדער , האט קיין מורא ,
יעדער אנהייב איז שווער ,
גליקלעך דער וואס האט געלערנט תורה
צי דארף א ייד נאך מער ?

זעט זשע , קינדערלעך

אז איר וועט , קינדער , עלטער ווערן ,
וועט איר אליין פארשטיין ,
וויפל אין די אותיות ליגן טרערן
און וויפל געוויין ...

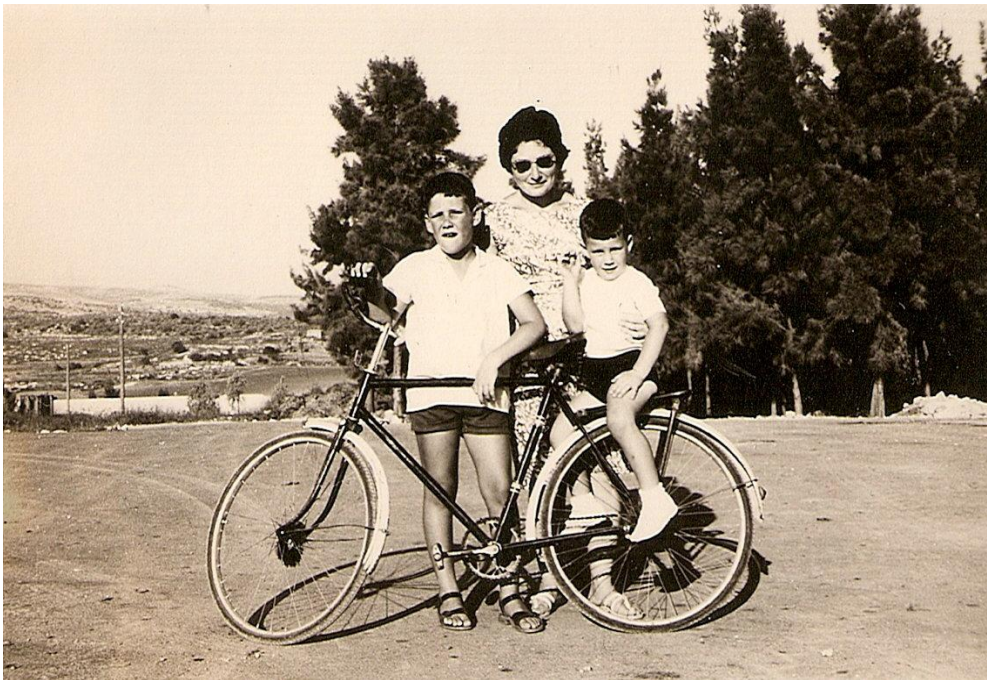
זעט זשע , קינדערלעך

אז איר וועט , קינדער , דעם גלות שלעפן
אויסגעמוטשעט זיין ,
זאלט איר פוז די אותיות כוח שעפן –
קוקט אין זיי אריין !

זעט זשע , קינדערלעך

אויפן פריפעטשיק ברענט א פייערל
און אין שטוב איז הייס ,
און דער רבי לערנט קליינע קינדערלעך

דעם אלף-
בית .

יוכבד דוידוביץ' - "ללמוד וללמד"

ספרותית ומעט עברית. בבית הספר היהודי לא דיברו על ציונות, אלא אם הנושא היה קרוב לליבו של אחד המורים.

יוכבד זוכרת גילויי אנטישמיות בבית הספר. מכיוון שהוריה היגרו מארצות אירופה, צעקו לעברה: "רוסים" בעוד שצעקות "טורקים" נאמרו לכיוון המהגרים מסוריה...

בת 13 הצטרפה יוכבד לתנועת "השומר הצעיר" אליה הגיעה דרך מפגשי הנוער היהודי בבית הכנסת, שם נהגו הילדים להיפגש ולשחק ביחד. הם הכירו זה את משפחתו של זה וסיפרו על התנועה. הקן היה בעיר בה התגוררה. הנערים נהגו לצאת לטיולים ולמחנות קיץ בהדרכתם של שליחים מארץ ישראל. אמה של יוכבד לא התלהבה מהרעיון, היא ידעה שהתנועה מובילה לארץ ישראל ולא רצתה להיפרד מבתה. "שאחרים ייסעו ואת תישארי פה", אמרה. אביה היה רגוע יותר.

כאשר סיימה את לימודיה בבית הספר היסודי למדה בסמינר למורים כחלק ממגמת בית הספר התיכון שהפך במשך הזמן לבית מדרש למורים (לא בכיוון דתי). הסמינר היה קרוב לקן "השומר הצעיר", ולא פעם התפלחו התלמידים לפעולות. בסמינר למדה עברית ברמה גבוהה יותר ומקצועות הומאניים נוספים הקשורים ליהדות. בתקופה זו החלה גם ללמד תלמידים באופן פרטי כדי לסייע במימון לימודיה. היא הייתה מוכרת בזכות פעילותה הרבה בתנועה ומורה מבוקשת ומוערכת.

שלב ההכשרה הגיע, יוכבד הייתה בת 20 והחליטה להפסיק את לימודיה כדי להצטרף להכשרה בעיר Gowland (גובלנד). בהכשרה עסקו בעבודות מגוונות "כמו בקיבוץ קטן" ומדי פעם ביקרו בבית ההורים. היה להם גן ירק, לול,

יוכבד נולדה ב - 30.12.1931 בפרובינציה, פרברי בואנוס איירס, בת רביעית להוריה שהגיעו לארגנטינה מפולין ואוקראינה עם שלוש אחיותיה הגדולות ממנה אחרי מלחמת העולם הראשונה בשנת 1924. לא כל המהגרים הורשו להיכנס לארגנטינה. דודתה, אחות אמה שכבר התגוררה שם, דאגה לשלוח להם את המסמכים הדרושים. במשפחה היו שלוש בנות בגילאים שש, ארבע ושנתיים ויוכבד נולדה כעבור שבע שנים.

המשפחה הייתה מסורתית; שמרו שבת, קיימו את החגים, הלכו לבית הכנסת ואכלו מזון כשר. הפרנסה נמצאה בדוחק, ובתחילה נעזרו בקרובי משפחה. כאשר גדלו הבנות, פתחו עסק לכובעי נשים, ואביה עבד במפעל באריזת תבלינים. שתיים מאחיותיה של יוכבד למדו פקידות ויצאו לעבוד בחברות אנגליות מסחריות, והאחות השלישית התקבלה לאוניברסיטה ללימודי ביוכימיה ורוקחות והתפרנסה מהכנת ילדים לקראת בית הספר התיכון וכך עזרה לממן את לימודיה.

יוכבד זוכרת כי אמה הייתה חולנית, התקשתה להיקלט במדינה החדשה ולמעשה מי שגידלה אותה הייתה אחת מאחיותיה הגדולות. היא גדלה בין מבוגרים וזוכרת היטב את סיפוריהם. השפה בה דיברו בבית הייתה אידיש. רוב זמנה עבר עליה בבית ממנו יצאה רק כאשר הייתה בת חמש. השפה בה דיברה הייתה שילוב של אידיש וספרדית, והילדים צחקו ולעגו לה. היא לא למדה בגן ילדים, וכשמלאו לה שמונה שנים החלה ללמוד בבית ספר יסודי. כך היה נהוג בפרברים בעוד שבעיר הגדולה החלו ללמוד בגיל שבע.

בשעות הבוקר למדה בבית ספר יסודי ממשלתי, ואחר הצהריים בבית ספר יהודי בו למדו אידיש

השניים עלו ביחד לארץ ונישאו במצר. בתחילה קיבלו חדר עם "פרימוס" וכאשר נישאו בשנת 1955, זכו לחדר משלהם.

לבני הזוג נולדו שלושה ילדים: יונתן הבכור נולד בשנת 1956. הוא מתגורר עם משפחתו במושב עין עירון וזיכה את יוכבד וזיגי בשלושה נכדים: שקד, גפן ורימון. דניאל נולד ב – 1961, הוא מתגורר בארצות הברית ואב לבת, שיר.

לליב, בתם הצעירה של יוכבד וזיגי נולדה בשנת 1975 ומתגוררת במצר.

במהלך השנים הייתה יוכבד פעילה בועדות שונות בקיבוץ: תרבות, חינוך מיוחד ובריאות. היא זוכרת באהבה את התקופה בה התגוררו בקיבוץ קבוצות של עולים אקדמאים רוסים במסגרת "בית ראשון במולדת", והיא לימדה אותם עברית.

19 שנים לאחר שעזבה את ארגנטינה הגיעה יוכבד לבקר בה לראשונה עם זיגי ושני ילדיהם.

רוב עיסוקיה בשעות הפנאי בשנים האחרונות קשורים למשפחה. היא לומדת ב"מלוא" ומשתדלת לצאת לפעילויות שונות, כאשר הבריאות מאפשרת לה. אל "מלוא" הצטרפה עוד כשהיה בעין שמר, אז למדה פלדנקרייז ואמנות פלסטית עם אבישי, השתתפה ברוב החוגים של שולה גלבע ורינה קליין העוסקים בנושאים יהודיים; תולדות הדתות המונותיאסטיות, יהדות ספרד ועוד.

פרות, קומונה וחדר אוכל משותף. יוכבד עבדה כמחסנאית במחסן הבגדים וכאחות לאחר שכנעה ספגה לא מעט "אווירה רפואית" בבית המרקחת אותו רכשה אחותה לאחר סיום לימודי הרוקחות (את הזריקה הראשונה הזריקה לתלמה ימבורג...)

בשנת 1954, עם סיום ההכשרה עלתה הקבוצה ארצה במסגרת "קיבוץ ג". את זיגי, מי שלימים יהיה בעלה ואבי ילדיה הכירה בתנועה, הוא כיהן כגזבר והשניים נישאו רק לאחר עלייתם ארצה. אחיותיה והוריה לא עלו לארץ, הם נשארו בארגנטינה.

חברי הקבוצה הגיעו בתחילה לקיבוץ המעפיל, ממנו עברו ליקום ובשנת 1955 הגיעו למצר.

במשך השנים עבדה יוכבד בענפי הקיבוץ השונים: במחסן בגדים, כאחות וכמטפלת לגיל הרך. בהמשך יצאה ללימודי הוראה בסמינר "אורנים". היא למדה שנתיים (ויתרו לה על שנה בזכות לימודיה בארגנטינה) ולימדה כיתות ב' ו – ו' בבית הספר שהיה בקיבוץ מצר. בהמשך לימדה שלוש בבית הספר "מבואות עירון" היסטוריה, לשון ותנ"ך. שבע שנים עבדה בארכיון מורשת בגבעת חביבה.

את זיגי, שהיה גזבר התנועה הכירה כאשר הגיעה למסור דו"ח על שעות ההוראה שלה בהכשרה הימית, והוא אמר היה לאשר אותן כדי שתקבל תגמול כספי. הוא לא היה בהכשרה, אך

